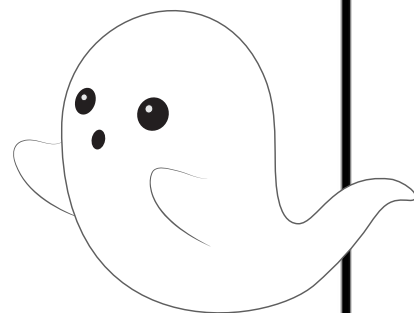

O duchovi co neuměl strašit

Kdysi dávno, vysoko na kopci, stál Starý zámek Větrníkův. Každou noc v něm poletovali duchové – velcí, malí, tlustí i hubení – a pilně trénovali strašení.

„Búúú!“ křičel duch Hubert, až se to rozléhalo po chodbách.
„Húúúú!“ zkušebně zavyla duchyně Matylda, až se sklo v oknech třepotalo.

Jen jeden duch se tiše krčil v rohu – malý duch Toník a místo hrozivého „búúú“ mu vycházelo z pusy jen tiché: „...bububu?“

Ostatní duchové se mu smáli. „Ty neumíš strašit! Kdo se tě kdy lekne?“
Toník se styděl, až se zbarvil do šeda a schoval se do věže.
Každou noc tam trénoval před zrcadlem. Natahoval obličej, syčel, křičel, ale nikdy to neznělo ani nevypadalo děsivě. A byl z toho moc smutný.

Jednou v noci se roznesla zpráva: „Do zámku se chystají návštěvníci! Lidé! Blíží se totiž nejstrašidelnější noc v roce - Halloween!“
Duchové se zaradovali a připravili se. Jen Toník se bál. „Já to zase pokazím,“ myslel si.

Když návštěvníci přišli, všichni duchové začali dělat rámus – bouchali dveřmi, houkali, syčeli. Jenže lidé se vůbec nebáli!
„To dělá vítr,“ smál se jeden z nich.
„To je jen starý zámek,“ říkal druhý.

Ale pak šli do věže, kde se schovával náš vystrašený Toník. Když lidé vstoupili do pokoje, létal vyděšeně tam a zpět a hledal místo, kde by se mohl schovat. Ale tím, jak létal, začal shazovat vše, co mu přišlo pod ruce - staré řetězy, pavučiny s pavouky, staré fošny, narazil dokonce i do brnění, které se s velkým rámem skácelo k zemi. Lidé se tak vylekali, že začali z hradu utíkat a Toník nakonec, i přesto, že nevydal ani hlásku, vystrašil návštěvníky ze všeho nejvíce.

Od té doby už si z něho žádné strašidlo neutahovalo a naopak se chtěli od něj naučit jeho strašící techniky.